

капіталу в господарській діяльності підприємств служить для держави своєрідним індикатором низької ефективності прийнятих рішень в області податкового регулювання використання капіталу в підприємницькій діяльності з позицій дотримання паритету інтересів як держави, так і власників капіталу.

Література.

1. Ковалёв В.В., Ковалёв Вит.В. Финансы предприятий. Учебное пособие. – М.: ООО «ВИТРЭМ», 2002. – 352 с. 154 с.
2. Бланк И. А. Основы финансового менеджмента. В 2-х томах. – Киев: «Ника-Центр», «Эльга», 1999. 512 с.
3. Бланк И. А. Финансовый менеджмент: Учебный курс. – Киев: «Ника-Центр», «Эльга», 1999. 592 с.

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МЕНЕДЖЕРІВ УСІХ РІВНІВ УПРАВЛІННЯ

Крук О. В., студентка

Науковий керівник: Буняк Н.М., к. е. н., доцент

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

Менеджер здійснює управлінську діяльність, вирішує поточні завдання, відповідає за роботу певного підрозділу чи підприємства загалом. На результат його роботи впливає не тільки діяльність колективу, який він очолює, але й організація власної праці.

Управлінська праця – це трудова, творча діяльність менеджера, яка пов'язана з координацією та регулюванням діяльності підлеглих шляхом перетворення інформації в управлінські рішення [1].

Безпосередньо не беручи участі у створенні матеріальних благ чи послуг, управлінський персонал суттєво впливає на всі виробничі чинники (людські, матеріальні, фінансові, інформаційні та ін.), приймає важливі управлінські рішення щодо виходу на нові ринки збуту, освоєння виробництва нової продукції, зменшення витрат з метою максимізації прибутку.

Предметом праці менеджера є інформація про об'єкти управління та зовнішнє середовище, в якому вони функціонують; об'єктом праці – персонал керованої системи та відносини, які виникають в процесі виконання певних функцій управління. Засобами організації праці менеджера є різні організаційна та облікова техніка, яка

використовується для отримання, фіксації, передавання, копіювання, розмноження, опрацювання інформації, що необхідна для прийняття обґрунтованих управлінських рішень [2].

У сучасних умовах господарювання ефективна організація управлінської праці на всіх рівнях управління є важливою передумовою успішного функціонування підприємства на ринку та нарощення його конкурентних переваг у довгостроковій перспективі.

За ієрархією виділяють три рівні управління: вищий, середній, нижчий.

Менеджери вищого рівня управління відповідають за формування місії, встановлення загальних цілей розвитку, управління прибутком, розробку довгострокових планів, тобто мають найбільшу владу і несуть відповідальність за діяльність усього підприємства. Вищий рівень управління може бути представлений такими типовими посадами, як голова ради директорів, президент, віце-президент.

Основні функції менеджерів вищого рівня управління (організація і планування діяльності підприємства та своєї власної роботи, перевірка й оцінка результатів роботи, висування і розгляд нових ідей і пропозицій, проведення зборів, нарад, представництво, ведення переговорів тощо) є складними та різноплановими, а тому потребують глибоких знань в різних сферах діяльності. Зважаючи на це, менеджер вищого рівня управління повинен мати аналітичні здібності та якості оратора, дипломата, публіциста.

Керівники середнього рівня управління, як правило, забезпечують реалізацію політики функціонування підприємства, розроблену керівниками вищого рівня, координують та контролюють роботу менеджерів низового рівня. Типовими посадами для цього рівня управління є: керівник відділу, директор філії, начальник цеху, керуючий збутом в регіоні.

Менеджери цього рівня мають широке коло обов'язків, характер їхньої роботи більшою мірою визначається змістом роботи підрозділу чи відділу. В ній переважає взаємодія з керівниками вищого і низового рівнів, вирішення тактичних завдань, поточний контроль, покращення умов праці, розв'язання кадрових питань, заохочення і покарання підлеглих.

Для ефективного виконання цих функцій менеджер середнього рівня повинен бути наділений такими якостями, як цілеспрямованість, наполегливість, стресостійкість, комунікабельність, компетентність, рішучість, уміння оцінювати ситуацію, швидко

реагувати на зміну обставин та зовнішніх факторів, налагоджувати контакти з підлеглими, своєчасно приймати аргументовані рішення.

На низовому рівні управління менеджери працюють безпосередньо з виконавцями та здійснюють контроль за реалізацією виробничих завдань і використанням виділених ресурсів. Цей рівень представлений такими посадами, як бригадир, контролер, майстер, керівник групи та інші.

Робота керівників низового рівня управління характеризується напруженістю, різноманітністю виконуваних дій, постійним спілкуванням з працівниками та частими переходами від одного завдання до іншого. До їхніх обов'язків входить координація й організація роботи підлеглих, забезпечення умов для якісного виконання завдань, раціональне використання обладнання та ресурсів, дотримання техніки безпеки. Для цього вони повинні вміти швидко та правильно розподіляти роботу і завдання між працівниками, координувати інформаційний потік, створювати сприятливий мікроклімат, доступно передавати свої ідеї та погляди іншим як письмово, так і усно.

За характером участі в процесі управління всі працівники управлінської праці поділяються на три групи: керівники, спеціалісти, технічні виконавці (службовці).

Такий розподіл обумовлений тим, що управлінська діяльність полягає у здійсненні безпосереднього керівництва керованим об'єктом (підприємством, закладом, відділом, виробничим підрозділом), розробці необхідних управлінських рішень і підготовці інформації [2].

Загалом робота менеджерів усіх рівнів управління спрямована на забезпечення надійного функціонування усієї системи управління. Всі вони виконують управлінські дії, проте не можна сказати, що вони займаються одним і тим самим видом діяльності. Менеджери вищого рівня більшою мірою виконують стратегічні завдання, менеджери середнього рівня виконують тактичні завдання, а робота менеджерів низового рівня націлена на виконання оперативних завдань. Таким чином, частка виконуваної роботи в кожному випадку різна і залежить від посади та сфери діяльності.

Отже, трансформаційні процеси, які сьогодні відбуваються в суспільстві, детермінують зміну вимог до менеджерів усіх рівнів управління підприємством, рівня їхньої професійної компетентності, умінь швидко пристосовуватись до нових обставин, вчитися та застосовувати у практичній діяльності здобуті знання.

Література.

1. Осовський О. А. Особливості управлінської праці в трансформаційний період розвитку України. *Вісник Житомирського національного агроекологічного університету*. 2011. № 1, Т. 2. С. 215-224.

2. Скібіцька Л. І. Організація праці менеджера: навч. посіб. Київ: Центр учбової літератури, 2010. 360 с.

СУЧАСНЕ ТРАКТУВАННЯ ТЕРМІНУ «ІНВЕСТИЦІЇ»

Мазун Д. В., студент

Науковий керівник: Смірнова П. В., к. е. н., доцент

Харківський державний університет харчування та торгівлі

Дослідження проблеми інвестування в економіку країни завжди знаходилося у центрі уваги економічної науки. Це зумовлено тим, що інвестиції складають основу господарської діяльності підприємств, визначають процес їх економічного росту в цілому. Сьогодні одним із найважливіших напрямків стабільного економічного розвитку України є активізація інвестиційної діяльності.

Як справедливо було зазначено І. Бланком, інвестиції – це така категорія, яка найчастіше використовується в економічній системі на макро- та макрорівнях [1, с. 7]. Однак відносно трактування терміну «інвестиції» існують різні думки. Це обумовлено тим, що, по-перше, нерідко категорію «інвестиції» ототожнюють з капіталом, сутність якого трактується науковцями по-різному; по-друге, у деяких авторів існує невизначеність відносно змісту термінів «капітальні інвестиції» та «капітальні вкладення»; по-третє, автори неоднаково підходять до визначення внутрішнього змісту інвестицій і не відображають характерні риси інвестицій як економічної категорії.

Поняття «інвестиції» походить від латинського слова «invest», що означає «вкласти».

Згідно Закону України «Про інвестиційну діяльність», «інвестиції – це всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток або досягається соціальний ефект. Такими цінностями можуть бути: кошти, цільові банківські вклади, паї, акції та інші цінні папери; рухоме та нерухоме майно (будинки, споруди, устаткування та інші матеріальні цінності); майнові права інтелектуальної власності; сукупність технічних,